

SZEMÉLYES VERSEK

FELEDY MÁRIA

Édes Enikő, aki hétköznap csak Zsuzsi
Megint egy évvel öregebb lettél,
A mosásban kicsit összementél.
De ne búsulj, jön még a télre tavasz,
70 éves is csak egy évig maradsz!
A születésnapodtól nem azt várod,
          hogya a korodra emlékeztessen,
de azt mondják, a születésnapok egészségesek.
A statisztikák szerint azok élnek a legtovább,
          akiknek a legtöbb van belőlük.
Hát Isten éltesse még sokáig, erőben, egészségben.

FINTA ÉVA

Névnapra, Enikőnek

Enni kő, gyerekek,

enni kő,
mondta a pedagógusnő,
Enikő.
Felejték és emlékezek

vegyest,
miként elegendő gyerekek
nőttek kezem alatt
holott jó voltam, mint ünnepi falat
amit megesznek morzsáig

mihamarabb.
Ne fogjak mégse, mint az

  ünnepi kalács
legyen időm, tudóm, szívem
ha itt-terem valaki, aki
velem szeretné fejtágítani
magát.
Nahát, mondanám,
milyen remek, remek
Csak egyetek gyerekek,
  egyetek,
ez a tudás a tietek.
(2004)

Ne féld az időt
(Enikőnek születésnapjára)

Hatvanhárom évvel korábban hatvanhárom évvel korábban
volt

számokra teljesen indifferens,
és minden rendjén, alkalmasint az egyetlen lehető legjobb
változatát élte. De meddig.

Ne törd magadat elmúltak szövevényén
a jelen sem olyan nagyvonalú veled
sohasem is volt bőkezű krózus.

Mégis szép életet alkottál abból a szétzúzott csatatérből
hol soká temetted emlékezésed önkéntes halottait. Ne
temess eztán. Megbocsátásaid délikertje
ontja a víg vegetációk csodáit, s Te köztük őrködsz:
van-e meleg szív, könny az öntözéshez, felszakadó
mosolyokhoz öröm.

(2008)

Mikor a náthától megbetegedett

(Az Martinák Jánosné meggyógyulására, eklektika)

Kornyadozol több nap óta te már, aki máskor
vígán tömöd ésszel bávatag ifjú fejek
sorvadozásban nyütt velejét, mind kivirulva
könnyű kezekkel töröld le a port az eszmék,
változatos könyvek, sorsok kis lapjairól, ha
megtelepedve nálad ifjan és botorul
ül a diák az órán. Talpra, vírusaidnak
több eleséget ne adj! Pici jókedv a gyógy-
ír, szopogass mentol cukrokat is, de teázz főként,
s gyógyul a test, vidul tőle a lélek nyomban.

Kötéltáncosok

(Verses köszönet Eszter lányom egy éves
korrepetálásáért, és minden másért...)

Elfogy a fényünk az erők is fogytán
Vén lesz a szépség is görnyedt a délceg
Minden mulandóra ránő az élet.

Bomlanak illatos rózsaszín arcok
Lobbannak tűzben kélt szemragyogások
Mi vagyunk ők is: a bűvölet-lángok.

Mikor a kezüket megfogjuk szépen

S átsétálunk velük acélkötélen
Átvisznek ők is a túlpartra minket.

S itt leszünk addig e „kikötőparton”
Míg valaki értünk jön hogy velünk tartson
S átvigyük egymást a képlékeny semmin.

A semmi partján otffelejtett városok
Hogy visszatérjünk kell egy másik élet
És kell hogy adunk-kapjunk: ifjak, vénék.

Mert átkísérte Eszterkét a légen
Így köszöni meg a költőnő főleg
Martinák Jánosné Szász Enikőnek

Az írástudókra

(Martinákné Szász Enikő Zuzsannának)

írástudónak lenni jó
bár nem jár érte hintaló
se gumicukor fityfene
s gyakran van fekete leve
annak amit papírra vet
aki felszántja az eget

írástudónak lenni klassz
lehetsz bátor nemcsak pimasz
szeretheted a szókat is
a rossz irány is jóra visz
múlandó lesz minden vacak
és minden remek megmarad

írástudónak lenni kell
különben minden elszelel
és nyomtalan lesz feledett
a tény is meg a képzelet
az egyszer volt hiába volt -
szétporlad mint földben a holt

írástudónak lenni – sors
tapló fölött tüzet csiholsz
egy benzinkannán üldögél
minden szógyártó szenvedély
kirobbanó siker helyett
felperzseli az életed

(2015)

Porhó
(Enikőnek)

Itt fúj a szél és biztos Pesten is
nyakunkba szűrős porhavat repít
s míg én magammal vívom versemet
ti már talán a Dunapart körül
keringtek, vagy már ki is szálltatok
az autóból és János hamvait
talán a felnőtt férfiak viszik.

Virágot vettél? Rózsát biztosan
Vöröset, ahogy rég szokásban van
vagy volt - itt már eltűnik az idő
A szél zizeg, kimarja könnyetek
álltok, talán egy hídon tétován
s én egy távoli szoba ölén
Mendelssohn hegedűjét hallgatom.
Ezt küldöm Martinák Jancsi után
ki ellejt porfelhőként a Dunán
elcsukló hangotok és térdetek
inaiba fogódzva meglehet.

Ó, Isten áldjon! És a hegedű
szálljon veled, vibráljon át a téren
az időtlenbe, a megérkezésbe,
hol fájdalomtalanná lett a lét!
S a tél tiszta hószínekkel hűti
tűzben elhamvadt tested kis virágát.
Aprócska tested – végtelen
sebekkel.

Isten veled, János! A szél viszel
mehinti fájdalommal a Dunát,
szétperget, mint egy hosszú játékfilmet
kockákra bontva, életképeidre,
a szürke porszemeknek milliárdját.

Van megnyugvás, és sokan hisznek benne
Én nem tudom. Mindig feltámadás van.
Az elmúltból kinő egy újabb eszme.
Az anyagból a végtelen törekvés.
És szelíd-kéken néznek a szemembe.
A kék Dunán a szürke ég pihen,
és nem mozdul a víz, a védtelen. ((2017))

Ametisztet Enikőnek
születésnapjára

Hogy bé ne rugj, simogasd ametiszted
nem mintha lenne gyakran tiszted
amulettedre jól vigyázz, cserébe
megmarad szellemednek fényedben

A tiszta gondolat terem rakásra
a Vízöntők s Halak javára
mesterkristály, tizenkettőből egy
koronacsakrád mellé égi kegy.

Alvásod, légzésed buzgón vigyázza
pótolhatatlan intelligenciája
szemed és vérnyomásod tartja rendben
allass, olvashass önfeledten.

Ha felhevíted, sárgává változik
az ékszerész citrinként kezeli
de Neked Ametiszt marad egészen
hogy gyógyítson s minden gonosztól védjen

2020. 03.12.

BARÁTNŐMNEK

(Martinákné Szász Enikőnek)

Túl sok a mesterséges inger
és mindenre van egy vakcinánk
az ember egymagában szégyell
sétálni, csak úgy lődörögni legalább
de Kyotóban virágzanak
a cseresznye- és a szilvafák.

Ázsiában most köntöst öltenek
finom selyemből nők és férfiak
szertartásos mosolyban üldögélnek
öleli őket istenük, a Nap
mert Kyotóban, hol virágos allék alatt
lassan lépkednek nők és férfiak
Kyotóban, a zsenge szélben át-
átvillan fotókon a cseresznyevirág.

Barátnóm elszánt, naponta kijár
az iskolakert sétányain lépked
Sárospatakon, ahol körbezár
bennünket Zemplén és a szürke képek
míg Kyotóban most nők és férfiak
selyemköntösben, szertartásosan
andalognak virágos fák alatt
és átsugárzik rajtuk rózsafényben
sziromesőt villantva a Nap.

Rabszolgák, mondják az „ájrópaiak”
miközben ragyog belőlük az élet
mert nem a sors, és nem a végzetek

nem az a társunk, hanem a napok.
Kyotóban, cseresznyefák alatt
most sok-sok elvarázsolt szem ragyog.

2021. 02. 27.

HORVÁTH SZABOLCS

Cím nélkül

Karácsonyi szent estéden
Angyalkámat küldöm néked
Énekével simogasson,
Ragyogja be lelkedet
békeséggel, szeretettel.
Áldásteli ünnepet

Suhanó évszakok

Téllel kezdődik az év,
de tova száll.
Tavasszal folytatódik,
melyet nyár követ, s
a színek követe
itt az ősz, és borút hoz,
szürke színt az égre,
télbe torkol, de
megbocsátom, mert
itt jön a Karácsony. (2011)

Nedves fű illatozása
A zöld fű simogatása.
    A tó tükrén csillanás.
Paradicsom hús sós íze,
fehér nyírfa selymes íve.
    Távolban víz csobbanás.
Sárga búza hullámozása,
a táj sóvár szomjúsága.
    Meginduló remegés.
Fehér dombok feszülése,
felhő-vatták készülése.
    Várakozó pihegés.
A völgy bolyhos puhasága,
bársony szírom megnyílása.
    Felvillanó zendülés.
Kőtől patak elválása,
forró eső áztatása.
    Felsikoltó rendülés.
Mély zsibbadás zuhanása.
    Fénylő úrben lebegés.

Búza hajad hője éget

Búza hajad hője éget.
Távol nyírfa rezzen,
mervül.

Patak csobban hús árnyékra -
mozdulnék – de kacagásod
fényre menekül.

Neked

Elértelek. Pedig hogy futottál!
Fejed vállamon nyugtatod.
Nézz ki az ágak közt:
messze villámlik csak,
s tűnődés csillámlik
a megázott lombokon.

Megjössz

Félve bújsz ki kabátodból.
A tükör még csak kóccokat mutat.
Félrefordulsz, s rózsaujjad
idegesen táskádban kutat.

Székbe süppedsz,
s hársfa kezed
gyorsan a szoknyádhoz kap.
Rám nézel: már mosolyogsz.

Szobánkba lép,
elénk térdel
s fénnel füröszt
mosolygón a Nap.

Pihenj

Égő arcod hajtsd
a szerelem mellére.
Érzed?
Izzó véred hegyi szél hűsíti.
Ne csald meg magad
kósza bánatokkal,
pihenj, kedves...
Létünk a sors
úgyis visszakéri.

Általadlak

Általadlak harmatos
nyárfába,
tavaszi ég nyíló
azúrjába,
déli naptól hevülő
búzába.
Rejtelek patak
csobogásába,
bíbor este bársonyos
titkába.
Bújtatlak tikkadt éj
sóhajába,
éjféli csillagragyogásba.

A nagyvilágnak
általadlak,
hogy megőrizhesselek
magamnak.

70. születésnapodra

Ma hetvenedszer nyitod
tavaszod a világra,
s mi itt vagyunk
köszöntve, fényedben állva.

Hetven éve, a vihar átvonulván
a letarolt világ várt
új élet fakasztókra:
hogy te legyél egyik példa,
a szépség teremője,
gazdagítva a világot,
példa a jóra.

Ezért volt az ifjú nyugtalanság,
mohó gyűjtése a szépségmorzsáknak,
grafomániásan engedés
a megszületni akaró kecses formáknak.

Mert kincseid átadni akartad,
és ami nem volt teljes,
egésszé, széppé tenni,
a benned munkáló alkotó erővel
emberivé tenni.
Magadat szétoztottad,
s a világban százak rád emlékeznek,
ha találkoznak véled, megölelnek
hálával, mert kétségükben erőt adtál,
sokukat magukat becsülni, bízni
az iskolában emberré formálva megtanítottál.
- ők a te fényedet szerteviszik -
ők a te lélekdarabkáid.

Végig Újhely tevékeny munkása voltál,
zuhogó fényében szorgoskodtál.
Alvó költőit újra színre hoztad,
s a város lakóinak ezzel
városukat újra visszaadtad.
Regényeddel, mely viszi neved
szerte a világba,
múltjukat jelenükkel összefogtad.

Életfád közben kilombosodott,
örömdre gazdag létet hozott:
Mártika a lányod, segítő barátnőd,
ő hozta Ferencet, az ezermester vőd.
Unokánk a kis Szabolcska
tőled örökölte a néha
elbűjő merengést,
és szeretni az olykor síró,
olykor hullámon vidáman
táncoló fényhez hasonló zenét.

Péternek érző, meleg, hűséges szívet adtál,
jóságodért tőle vissza igaz hálát kaptál.
Noémivel együtt

a dalos szívű Matyikát neveli,
aki kis szívében a te gazdag
nagy lelked viseli.
Kis karjával a világot átölelné,
megfürödne benne, úgy szeretné.
Szívében élő jóságát
mint imádott nagyanyja,
széjjel osztogatja:
azon buzgólkodik, hogy körülötte
az életet a jóság, a szeretet uralja.

Látod itt vagyunk mind
egyek e szép örömteli
napodon,
amihez e jeles évvel
örömeinkre eljutottál
és élsz nekünk
még mindig fiatal lélekkel
és ragyogó egészséggel arcodon.

Kérjük, virulj még továbbra is itt közöttünk, hogy
gondos kis lényednek mindig örülhessünk. Megtalált
múzsád vigyen örömmel egyre magasabbra, hogy mit
rejt még a lényed, a világ

ámulva láthassa.

S kérünk, őrizz, ápolj
így továbbra is
mindnyájunkat,
Védő angyalunk, Édesanyánk!

Sárospatak, 2015. március 13.

MARTINÁK MÁTYÁS

Az égről csillagok néznek rád
Mert ma a nagy nap vár reád
Nincs harag, nincs veszekedés
Mert ma nagy nap vár reád
Virágok nyílnak, madarak szállnak
Mert ma szülinap vár reád
Énekelnek madarak, virágok nyiladoznak,
Persze ez csak érted van... (2015)

Bodroghparton

Szép a táj
Az ég csendes
Nyugalom van-

A parton állok én
Mégis kívánczok
Kívánczok e vidék után
A folyó után és gyönyörű
Szép városom után.

A Bodrog csak áll csendesen
Nem zúgolódik, mint a Tisza
A Duna, ez a folyó
Csendes, nyugodt.

A Vízikapuban állok, s
Mindig mosolygós arccal
Néz reám a Bodrog.
Néz és nem szól
Talán nem tudja
Hogy ő itt a főnök,
Nem, nem tudja, de
Mégis uralkodik felettünk.

Erzsébeti fények

Álmodom.
Este van. Világítanak az
erzsébeti fények.
Szeretem őket. Olyan
hangulatos ez a táj.
Távolban látom Buda
hegyeit, és más
városokat.
Hol az élet biztos ott is
zajlik.
Van ott távolban egy
szép magas hegy.
Este ritkítja magát, a
Hold is takarja testét.
De oly kitűnő mind közül
Szép magas, mint az
újhegyi hegyek.
Szeretem.
Közeledünk, s már
egészen borít minket a
fényszennyezés.

Lámpák sokasága.
A háztartási bolt előtt
most egy HÉV zakatol.
Mennyi közös emlék.
Mikor együtt
„héveztünk” nyaranként.
Jártuk nagy „Pestiát”.
Szép. De elszálltak az
emlékek.
De a foszlányok élnek
bennem.
Azok kitörülhetetlenek.
Olyan különös ez
erkélyen állni.
A másik erkélyről nem
ilyen gazdag a kép.
Igaz, ott csak épületek
sokaságát látom,
s nem tudok
belefeledkezni a villódzó
csillagok kánaánjába.
Ezek az igazi erzsébeti
fények.
Szeretem őket. Olyan
különös érzést ad e
álom.
Nyári éjszaka van.
Enyhe idő.
Érzem a páradúst, mikor
lélegzetet veszek.
Noha Pesten minden
olyan bűzös,
itt olyan tiszta,
szennyezetlen a lég.
A városrész a kulcs.
A hely maga. Az
emlékek, az emberek,
s a környezet maga.
Az autók itt suhannak el
szinte a lábam alatt,
s az Ikaruszok zajos
kattogásai talán
belezavarnak e
idillbe.
Furcsa, de ez mégsem
lohaszt le.
Olyan „erzsébetis”,
ide illő. Pont
mint magam.

VINKLER ADRIENN

70. születésnap

Hetven év mily hosszú idő
Mondhatni, már egy emberöltő,
Ennyi sok év alatt szép lehet az élet,
Minden akarat lassan célba érhet.
Két gyönyörű gyermek, boldog házasság,
Az unokákról már nem is beszélve inkább
Sárospatak gyöngye 70 éves immár,
Ismerik őt mindenhol, híresebb, mint egy filmsztár,
Még legalább 100 boldogságos évet,
Még ezernyi boldog, gyönyörű emléket,
Így kívánok boldog születésnapot neked.

Németh Réka

Pelyhes nélkül nincs karácsony.
Szeretet ül a verandákon,
Várja a betérő vendéget,
Aki idén be nem jöhet.

Integetnek a faágak
Otthonokban gyertya gyullad,
Dalolnak a díszek:
Jövőre biztos szebb lesz.

Ez egy ilyen karácsony,

Ahol mindenki távol,
Ám a szívek közel vannak,
S egymásba kapaszkodhatnak.

Zúzmara csípi az ablakot,
A kazánban fenyőfa ropog,
Mert itt van már az újév,
Ahol egy dolog biztos: a REMÉNY